SEVGİ SAHİP ÇIKMAKTIR

Yazan: **Cengiz Önder** - 14 Mart 2008

Bornova'da doğa sever bir arkadaşım, dükkanının bulunduğu caddede boş bir yere, küçük bir ılgın ağacı fidanı dikmişti. Fidanı doğa düşmanı bazı insanlardan ve küçük çocuklardan korumak için çevresine de bir korkuluk yapmıştı… Fırsat buldukça her an ağaca evladı gibi bakar, onu susuz, gübresiz, topraksız bırakmazdı… Yıllar geçtikçe fidan büyüdü serpildi, nihayet çevresine bol oksijen, güzellik ve serinlik veren genç bir ağaç oldu.

Aradan uzun zaman geçmişti… Arkadaşım dükkanını kapattı. Sahilde bir kasabaya göçtü… Bir müddet sonra da dükkanı başka bir esnafa kiraya verdiler… Yolumun üzerinde bulunan bu dükkanın önünden her geçişimde, değerli arkadaşımı anımsıyor, onun diktiği ağacın güzelliğini hayranlıkla seyir ediyordum… Homeros Vadisi çevresinde bulunan dükkanın, vadiye bakan tarafında sürekli bir esinti olurdu… İyice büyümüş olan ılgın ağacı da, hafif bir rüzgârda sevinir, ince yapraklı dalları sallanır, çevreyi serinletir, ayrıca sallandıkça bol oksijenli hoş bir koku etrafa yayılırdı… Sıcaktan bunaldığımız bir yaz günü baktım, güzelim ılgın ağacının gövdesinde; kesik, kesik bıçak yaraları var… Yeni dükkanın sahibinin oğlu ile de arkadaştık… Bir gün, bu arkadaşıma: "Ne güzel ağaç değil mi?" dedim… Durdu, düşündü." Baksana, dükkanın önünü kapatıyor, kurusun diye her gün bıçakla çentik atıyorum!.." dedi… Yüreğim burkulmuştu.

En büyük kusurum: Bir haksızlığa uğradığım zaman veya benim yanımda çirkin, kaba, haksız… bir iş, davranış… yapıldığı zaman; en yakın dostumu dahi kırabilecek bir yaratılışa sahip olmamdır… Hiç düşünmeden: "Bu ağaç, belki, yüz elli, iki yüz sene yaşayacak; çevreye bol oksijen, serinlik verecek, belki de doğaya, insanlığa, senden daha çok yararlı olacak bir canlı, yazık değil mi!?…" dedim. Belki evladım yaşındaki arkadaşım; büyüklerine saygılı, efendi bir insandı… Bana hep " hocam" derdi. Benim sözüme hiç yanıt vermedi… Sanki, bir öğretmeninden, babasından veya çok yakın bir büyüğünden çok şiddetli tenkite uğramış bir insan gibi, suçluluk duygusuyla boynunu büktü… Onun bu haline üzülmüştüm. Biraz sonra hüzünlü bir şekilde ayrılmıştık.

Aradan yıllar geçti, bu arkadaşımın bana kırgınlığını hiç hissetmedim. Bana yine hep saygılı davrandı… "Hocam," dedi. Eskiden olduğu gibi hep gelip giderken cadde kenarında sürekli güneşe doğru uzanmakta olan, çevreye; güzellik, serinlik ve bol oksijen vermekte olan ılgın ağacının hiç bir yerinde bir kesik veya bıçak izi görmedim. Arkadaşımın, yaşlı babasını; güneşli olan her gün yalnız veya dostları ile birlikte bu bol yapraklı, yeşil ağacın gölgesinde; sandalyelerine oturmuş, mutlu bir şekilde sohbet ederlerken görürdüm…

Bu ağacı diken arkadaşımı, uzun zamandır hiç görmedim… Diktiği ağacın altında bilmediği, tanımadığı binlerce insan serinleniyor, dinleniyorlardı. Zaten, sıcaktan ve hava kirliliğinden bunalan insanlara güç kuvvet veriyor.

İnsanın iyisi de, kötüsü de, anlayışlısı da, anlayışsızı da bu dünyada iç içe birlikte

yaşıyorlar. Doğayı sevmek, insanı sevmek erdemliliktir… Sevmek; sadece bakmak değildir… İyi ve yararlı olan, sevilmesi gereken her şeyi korumak ve sahip çıkmaktır… Sevmek, sadece gülücük, her türlü eylem veya davranışı hoş görmek de değildir. Yerine, zamanına göre; sevdiklerimizi uyarmak, onları iyi ve doğru yola sevk etmek de sevgimizin belirtisi olduğu gibi görevimizdir…
Bazı heyecanlarımız, bazı tenkitlerimiz, bazı duyarlılıklarımız… bize zarar veriyor, ruhen ve bedenen bizi ve çevremizdeki insanı kırıyor, yıpratıyor… Ama, bazen de, böyle öğretici, eğitici, yol gösterici… olabiliyor. Ne mutlu, heyecanını, öfkesini, duygularını dizginleyip, ölçülü kullananlara… Ne mutlu; annesinin-babasının, büyüklerinin, öğretmenlerinin, iyi niyetli dostlarının, arkadaşlarının, diğer insanların; söz ve davranışlarını hoş görüp, tenkitlerinden yararlananlara.
Hoşça kalın…

Yorum Ekle

Cengiz Önder